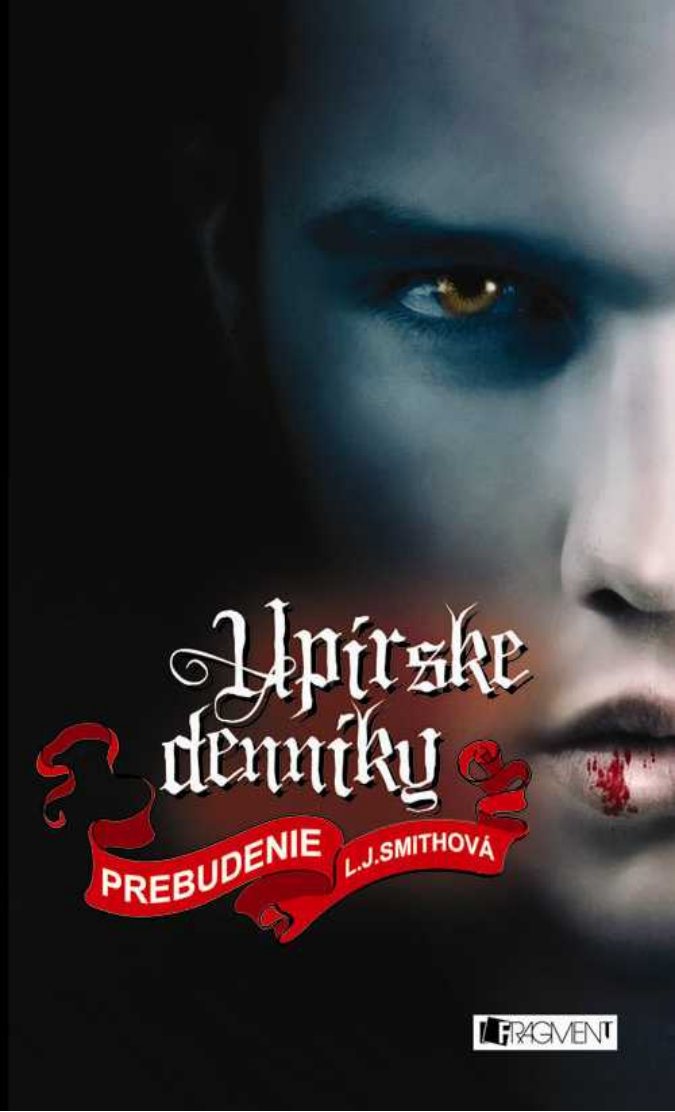

Upírske denníky

PREBUDENIE

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 1 - Prebudenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske deníky

PREBUDENIE L.J.SMITHOVÁ

Venujem svojej drahej priateľke a sestre Judy

*Osobitne ďakujem Anne Smithovej,
Peggy Bokulicovej, Anne Marie Smithovej
a Laure Pennyovej za informácie o Virgínii
a Jackovi a Sue Checkovcom za ich rozprávanie.*

4. septembra

Milý denníček,
~~dnes sa stane niečo strašné.~~
 Nevieť, prečo som to napísala. Je to šialené. Nemám dôvod na nervozitu, ba skôr mám sto dôvodov na šťastie, ale...

Je však pol šiestej ráno, nemôžem spať a bojím sa. Opakujem si, že je to len dôsledok časového rozdielu po návraťe z Francúzska. To však nevysvetľuje, prečo som taká vystrašená. Taká zúfalá.

Predvčerom, keď sme sa s tetou Judith a Margaret viezli autom z letiska, mala som zvláštny pocit. Zabočili sme do našej ulice a z ničoho nič som si pomyslela: „Do ma na nás čakajú mama a otec. Stavím sa, že sedia na

verande alebo v obývačke a dívajú sa von oknom. Určite som im veľmi chýbala.“

Viem. Znie to úplne šialene.

A ešte čudnejšie je, že aj keď som zbadala dom a prázdnu prednú verandu, ten pocit sa nezmenil. Vybehla som po schodoch, stlačila kľučku a zabúchala klopadlom. Teta Judith odomkla a ja som vletela dnu. Zastala som na chodbe a normálne som čakala, že začujem mamine kroky na schodoch alebo ockov hlas z dielne.

Vtedy za mnou teta Judith pustila na dlážku kufor, zhlboka vzdychla a povedala: „Sme doma.“ Margaret sa zasmiala. A mňa ovalil najhorší pocit, aký som kedy zažila. Nikdy som sa necítila taká totálne opustená a stratená.

Sme doma. Aj ja som doma. Prečo to znie ako lož?

Vo Fell's Church som sa predsa narodila. Odjakživa bývam v tomto dome. Toto je moja detská izba s prepálenými dierkami na drevenej dlážke – zostali tam, keď sme sem s Caroline v piatej triede prepašovali cigarety a takmer sme sa pri šlukovaní zadusili. Keď vyžriem z okna, vidím našu dulu, na ktorú pred dvoma rokmi vyliezol Matt aj s chalanmi, aby sa dostali na pyžamový večierok, ktorý som usporiadala na narodeniny. Je tu moja posteľ, stolička, toaletný stolík.

A predsa mi to teraz pripadá zvláštne, akoby som sem nepatrila. Nie dom a veci, to ja som mimo. A najhorší je pocit, že patríť inam – len neviem kam.

Včera som bola utahaná po ceste, tak som nešla na úvodné hodiny do školy. Meredith mi vyzdvihla rozvrh, ale nemala som náladu telefonovať si s ňou. Teta Judith všetkým, ktorí mi volali, povedala, že som vyčerpaná a spím. No pri večeri si ma potom dosť čudne obžerala.

To je fuk, dnes sa tak či tak musím stretnúť s našou bandou. Sme dohodnutí na parkovisku pred školou. Preto sa tak bojím? Bojím sa ich?

Elena Gilbertová prestala písať. Uprene sa zadívala na posledný riadok, potriasla hlavou a pero sa jej vznieslo nad knižočku v modrej zamatovej väzbe. Potom náhle zdvihla hlavu a hodila pero aj knižku do veľkého okna. Obe veci sa len odrazili od skla a nepoškodené pristáli na čalúnenom sedadle pod oknom.

Smiešne. Totálne smiešne.

Odkedy sa ona, Elena Gilbertová, bojí ľudí? Odkedy sa vôbec niečoho bojí? Vstala a zlostne si strčila ruky do vreciek červeného hodvábneho kimona. Nepotrebovala sa pozrieť do ozdobného viktoriánskeho zrkadla nad čerešňovým toaletným stolíkom – vedela, čo uvidí. Uvidí seba, cool babu, štíhlu blondínu, ktorá určuje trendy medzi spolužiačkami na strednej, ktorú by chcel každý chalan a ktorej sa každá iná túži podobať. A ktorá sa teraz výnimočne mračí a kriví pery.

Stačí horúci kúpeľ, káva a budem v poriadku, pomys-

lela si. Ranný rituál umývania a obliekania pôsobil upokojujúco a ona si ho vychutnávala. Vyberala si, čo si oblečie – z novej garderóby nakúpenej v Paríži. Napokon zvíťazil bledoružový top a biele plátenné šortky, kombinácia, v ktorej trochu pripomínala pohár s malinovou zmrzlinou. Na zjedenie, pomyslela si, a zrkadlo jej ukázalo dievča s tajuplným úsmevom. Obavy sa rozplynuli. Boli preč.

„Elena! Kde si? Zmeškáš do školy!“ ozval sa zdola tichý hlas.

Elena si posledný raz prečesala hodvábne vlasy a vzhľad si ich zviazala tmavoružovou stužkou. Vzala ruksak a zišla po schodoch.

Štvorročná Margaret jedla za kuchynským stolom vložky s mliekom a teta Judith sa niečo pripaľovalo na sporáku. Teta Judith bola typom ženy, ktorá vždy pôsobí neurčito podráždene – mala úzku miernu tvár a riedke strapaté vlasy, teraz neporiadne stiahnuté do chvosta. Elena ju pobožkala na líce.

„Dobré ráno. Prepáčte, milé moje, ale nemám čas na raňajky.“

„Elena, nemôžeš odísť bez raňajok. Potrebuješ bielkoviny...“

„Kúpim si pred vyučkom šišku,“ odvetila pohotovo, pobožkala malú Margaret na biele vlásky a obrátila sa na odchod.

„Elena!“

„Po škole asi pôjdem k Bonnie alebo k Meredith, tak na mňa nečakajte s večerou. Pá!“

„Elena!“

Elena už bola pri dverách. Zavrela ich za sebou a za šomraním tety Judith. Vyšla na verandu.

A zastala.

Vrátili sa nepríjemné pocity z rána. Úzkosť, strach. Istota, že sa stane niečo strašné.

Maple Street bola prázdna. Vysoké viktoriánske domy, ktoré lemovali ulicu, vyzerali čudesne a mŕkvo, akoby boli prázdne. Pôsobili ani nie ako domy, lež ako kulisy, pozostatky po nakrúcaní. Vyzerali, akoby v nich neboli ľudia, no zato veľa prečudesných a striehnucích bytostí.

To je ono – niečo ju pozoruje. Obloha nemala dnes ráno modrú farbu, vyzerala mliečna a nepriehľadná ako obrovská misa obrátená hore dnom. Bolo dusno a Elena by prisahala, že sa na ňu upierajú oči.

Na starom strome pred domom zazrela niečo tmavé.

Bola to vrana. Nepohla sa, rovnako ako žltkasté listy okolo nej. To ona ju pozorovala.

Nebuď smiešna, okríkla sa Elena v duchu. No nepomohlo to. Jednoducho to vedela. Bola to najväčšia vrana, akú kedy videla. Urastená. Hladké čierne perie sa dúhovo ligotalo. Jasne videla každý detail: chtivé tmavé pazúry, ostrý zobák, ligotavé čierne oko.

Vrana sa ani nepohla, akoby bola z vosku. No pod jej pohľadom sa Elena pomaly začervenala. Krk a líca jej zaliala horúčava. Len preto, že tá vrana... sa na ňu dívala. Dívala sa na ňu tak, ako sa dívali chlapci, keď mala plavky alebo priesvitnú blúzku. Akoby ju vyzliekala očami.

Kým si uvedomila, čo robí, zhodila ruksak a zdvihla kameň, čo ležal vedľa cesty. „Vypadni,“ zasyčala a vo vlastnom hlase cítila rozochvený hnev. „Padaj! Zmizni!“ Hodila kameň do koruny stromu.

Listy sa rozprskli, ale vrana vzlietla nezranená. Jej obrovské krídla tlkli do vzduchu s hukotom, akoby sa dvíhal celý krdeľ. Elena sa v panike prudko zohla, keď jej vták preletel priamo nad hlavou a vzduch, ktorý krídlami rozvíril, jej rozstrapatil plavé vlasy.

Vrana však vystúpila do výšky a na papierovo bielej oblohe sa začernela jej silueta. Zaznelo jedno chrapľavé zakrákanie a odletela k lesu.

Elena sa pomaly vystrela a zahanbene poobzerala. Ako sa to správa? Keď už ten vták zmizol, obloha opäť pôsobila normálne. Listy sa zachveli vo vánku a Elena sa zhlboka nadýchla. Obďaleč sa otvorili dvere a na ulicu sa so smiechom vyhrnulo niekoľko detí.

Usmiala sa na ne, znovu sa nadýchla a úľava ju zaplavila ako slnečné svetlo. Ako mohla byť taká hlúpa? Je krásny deň, ktorý sľubuje samé príjemné veci. Určite sa nič zlé nestane.

Nie, nič – len príde neskoro do školy. Určite už na ňu všetci čakajú na parkovisku.

Čo keby si im povedala, že si kameňmi zahnila nejakého šibnutého voyeura? zišlo jej na um a zachichotala sa. To by bolo!

Na strom už nepozrela a čo najrýchlejšie vykročila po ulici.

Vrana preletela vrcholcom mohutného duba a Stefan automaticky zdvihol hlavu. Keď videl, že je to len vták, uvoľnil sa.

Oči mu klesli k ochabnutej bielej kožušine, ktorú držal v rukách, a ľútostivo sa zmraštil. Nechcel ho zabiť. Keby si bol uvedomil, aký je vyhladovaný, ulovil by niečo väčšie ako zajaca. Samozrejme, práve toto ho najviac desilo: nikdy nevedel, aký silný bude hlad a čo bude musieť spraviť, aby ho zahnal. Vlastne mal šťastie, že tentoraz zabil len zajaca.

Stál pod prastarými dubmi a pomedzi lístie mu na kučeravé vlasy dopadali slnečné lúče. V džínsoch a tričku vyzeral Stefan Salvatore ako normálny stredoškolač.

Ibaže ním nebol.

Sem do lesa, kde ho nik nepozoroval, sa chodieval nasýtiť. Teraz si pooblizoval ďasná a pery, aby na nich nezostala ani škvrnka. Nechcel riskovať. Aj tak nebolo ľahké zvládnuť túto maškarádu.

Znovu uvažoval, či to nemá vzdať. Možno by sa mal vrátiť do Talianska, do svojej skrýše. Prečo si vôbec vzal do hlavy, že sa mu návrat do sveta, ktorý žije v dennom svetle, podarí?

Ibaže život v tieňoch ho už neuspokojoval. Mal po krk tmy a bytostí v nej. A predovšetkým mal po krk samoty.

Nebol si istý, prečo si vybral práve Fell's Church vo Virgínii. Na jeho vkus to bolo primladé mesto – najstaršiu budovu postavili len pred pol druhu storočím. Žili tu však spomienky a duchovia z občianskej vojny, presne takí skutoční ako supermarkety a reťazce rýchleho stravovania.

Stefan vedel oceniť, keď ľudia prejavovali úctu k minulosti. Povedal si, že obyvateľov Fell's Church si možno časom aj obľúbi. A možno si medzi nimi predsa len nájde svoje miesto.

Samozrejme, nikdy ho úplne neprijmú. Pri tej myšlienke mu ústa skrivil trpký úsmev. V také niečo ani nedúfal. Na svete niet miesta, kam by celkom patrila, kde by mohol byť skutočne sám sebou.

Iba ak by sa rozhodol, že odíde do tieňov...

Zahnal tú myšlienku. Tmu zavrhol a tiene opustil. Urobil za tými rokmi hrubú čiaru a dnes začína odznova.

Uvedomil si, že stále drží zajaca. Jemne ho zložil na vrstvu hnedých dubových listov. V diaľke, ktorú by ľudské ucho už nevnímalo, rozoznal fučanie líšky.

No pod', sestrička lovkyňa, pomyslel si smutne. Čakajú ťa raňajky.

Keď si cez plecيا prehodil bundu, všimol si vrana, ktorá ho predtým vyrušila. Stále sedela na dube a akoby ho pozorovala. Čudné.

Chystal sa k vtákovi vyslať pátravú myšlienku, aby si ho preveril, no zastavil sa. Dal si si sľub, pomyslel si. Schopnosti už nevyužiješ, iba ak by to bolo absolútne nevyhnutné. Iba ak by si nemal inú možnosť.

Po suchom lístí a polámaných vetvičkách sa takmer nečujne presunul na kraj lesa. Mal tam odstavené auto. Obzrel sa a uvidel, že vrana sa už zo stromu vrhá na zabitého zajaca.

Keď nad ochabnutým bielym telom rozprestrela krídla, bolo v tom niečo zlovestné – zlovestné a víťazoslávne. Stefanovi stiahlo hrdlo a takmer sa vrátil, aby ju odplašil. Potom mykol plecom. Vrana má rovnaké právo na jedlo ako líška.

Rovnaké právo ako on.

Rozhodol sa, že ak toho vtáka ešte raz stretne, nazrie mu do mysle. Teraz však od neho odvrátil zrak a so zavretými čeľusťami sa ponáhlal cez les. Nechcel zmeškať prvý deň v Strednej škole Roberta E. Leeho.

Elena vkročila na parkovisko pred strednou školou a hneď ju obklopili spolužiačky. Kamarátky, ktoré nevidela od konca júna, a okrem nich zo štyri či päť dievčat, ktoré do jej úzkeho okruhu nepatrili, no túžili sa ohriať v jej hviezdnej prítomnosti. Postupne prijímala objatia najvernejších.

Caroline vyrástla o tri centimetre, bola ešte štíhlejšia a ešte väčšmi ako predtým pripomínala modelku z Vogue. Chladne Elenu pozdravila a cúvla, zelené oči prižmúrila ako mačka.

Bonnie nevyrástla vôbec a jej kučeravá ryšavá hlava sotva siahala Elene po bradu. Moment – kučery? Elena sa mykla a mierne dievča odtisla.

„Bonnie! Čo si si to spravila s vlasmi?“

„Páčia sa ti? Myslím si, že takto vyzerám vyššia.“

Bonnie si natriasla už aj tak natupírovanú ofinu a vyčarila úsmev. Hnedé oči jej iskrili, srdiečková tvárička žiarila.

Elena prešla ďalej. „Meredith. Vôbec si sa nezmenila.“

Srdečne sa objali. Meredith jej cez leto chýbala asi najväčšmi. Vysoká dievčina nikdy nenosila mejkap, no so svojou dokonalou olivovou pokožkou a hustými čiernymi mihalnicami ho ani nepotrebovala. Teraz spýtavo zdvihla elegantné obočie a obzerala si Elenu.

„Hm, vlasy máš od slnka o dva odtiene svetlejšie. Prečo nie si opálená? Myslela som, že si to na Francúzskej riviére poriadne roztočila.“

„Vieš, že sa nikdy neopálím.“ Elena zdvihla ruky. Boli biele ako z porcelánu, priesvitné skoro ako ruky nízkej Bonnie.

„Hej, to mi čosi pripomenulo,“ ozvala sa Bonnie a chytila Elenu za ruku. „Viete, čo ma sesternica v lete naučila?“ Kým sa dievčatá stihli ozvať, triumfálne dokončila: „Čítať z dlane!“

Nasledovalo posmešné ochkanie, ba aj smiech.

„Smejte sa,“ prehodila Bonnie. „No sesternica mi povedala, že mám nadprirodzené schopnosti. Takže sa pozrieme...“ Zadívala sa na Eleninu dlaň.

„Rýchlo, lebo prídeme neskoro,“ súrila ju kamarátka.

„Dobre, dobre. Toto je tvoja čiara života... alebo že by srdca?“ Ktosi sa zachichotal. „Ticho, teraz siaham do

hlbky... a vidím tam... vidím...” Bonnie sa náhle mykla a na tvári sa jej zjavil strach. Vytreštila hnedé oči, no už nepozerala na Eleninu ruku. Akoby sa dívala rovno cez ňu a videla niečo strašidelné.

„Stretneš vysokého tmavého cudzinca,“ zamrmlala spoza nej Meredith. Opäť nasledoval chichot.

„Tmavý je, a aj cudzinec... ale nie je vysoký.“ Bonnie rozprávala akoby z diaľky.

„Ale,“ pokračovala trochu zmätene, „kedysi bol vysoký.“ Pozrela Elene do očí. „To je nezmysel, však?“ Prudko pustila kamarátku ruku. „Br, viac nechcem vidieť.“

„Dobre, šou sa skončila. Ideme,“ vyhlásila Elena. Bola trochu pobúrená. Vždy mala pocit, že podobné triky sú jednoducho... iba triky. Tak prečo ju teraz Bonnie rozrušila? Len preto, že bola ráno taká vydesená?

Dievčatá vykročili k škole, no odrazu ich zastavil rev dokonale vytuningovaného motora.

„Hej,“ ozvala sa Caroline. „To teda je auto!“

„To je porsche,“ opravila ju Meredith sucho.

Aerodynamické čierne Turbo 911 prekĺzlo cez parkovisko, hľadalo si miesto na státie. Pohybovalo sa grációzne ako panter na love.

Zastalo, dvere sa otvorili a vtedy zbadali, kto sedí za volantom.

„Bože,“ šepľala Caroline.

„Fakt vyzerá ako boh,“ vydýchla Bonnie.

Elena zazrela štíhle svalnaté telo. Vyblednuté džínsy sedeli ako uliate, nad nimi priliehavé tričko s krátkymi rukávmi a kožená bunda nezvyčajného strihu. Vlasy mal zvlnené... a tmavé.

A naozaj nebol vysoký. Len stredný.

Elena vydýchla.

„Kto je ten maskovaný muž?“ spýtala sa Meredith. Presne to sadlo – chlapcove oči zakrývali tmavé okuliare skoro ako maska.

„Maskovaný cudzinec,“ ozval sa ktosi iný a potom sa už rozpútal šepot.

„Vidíš tú bundu? Určite je z Talianska. Z Ríma.“

„Ako to vieš? V živote si v Taliansku nebola!“

„Jajaj, Elena má zase ten typický výraz. Výraz lovkyne.“

„Krpátý tmavý fešák by sa mal mať na pozore.“

„Nie je krpatý! Je akurát!“

Caroline prehovorila hlasnejšie ako ostatné: „No tak, Elena! Už máš Matta. Čo by si mala z dvoch?“

„To isté, čo z jedného, len dvakrát,“ odsekla Meredith a dievčatá sa rozosmiali.

Chlapec zamkol auto a vybral sa k škole. Elena za ním vykročila akoby nič, dievčatá tesne za ňou. Na chvíľu v nej vzkypel hnev – nemôže sa už nikam pohnúť bez tej dotieravej perepúte? Pozrela na Meredith a napriek všetkému sa usmiala.

„*Noblesse oblige*,“ zatiahla kamarátka.

„Čože?“ spýtala sa Elena.

„Ak máš byť kráľovnou školy, musíš brať to dobré s tým horším.“

Elena sa zamračila. Vošli do budovy a pred nimi sa ťahala dlhá chodba. Postava v džínsoch a v koženej bunde už zmizla vo dverách zborovne. Elena spomalila, podišla k zborovni a zamyslene sa zadívala na odkazy pripichnuté ku korkovej nástenke. V stene bolo veľké okno, takže mala aj výhľad dovnútra.

Ostatné dievčatá tam bez hanby nazerali. Zaznieval chichot a komentáre: „Pekný zadok.“ „Tá bunda je určite od Armaniho.“ „Myslíš, že je z cudziny?“

Elena ňaťahovala uši, aby začula jeho meno. Vyzeralo to, že vnútri nastal problém. Sekretárka, pani Clarková, ktorá mala teraz službu, pozerala na zoznam a krútila hlavou. Chlapec čosi povedal a ona zdvihla ruky, akože mu nemôže vyhovieť. Prebehla prstom po zozname a znovu rozhodne pokrútila hlavou. Chlapec sa odvrátil, no potom na ňu zase pozrel. A keď naňho tentoraz pani Clarková uprela zrak, jej výraz sa zmenil.

Chlapec už držal slnečné okuliare v ruke. A pani Clarkovú zrejme niečo prekvapilo, lebo niekoľkokrát žmurkla. Otvárala a zatvárala ústa, akoby sa pokúšala niečo povedať.

Elena ľutovala, že chlapcovi nevidí do tváre. Pani Clarková sa však už usilovne hrabala v papieroch, hoci vy-

zerala zvláštnie omámená. Napokon objavila akýsi formulár a niečo doň vpísala, obrátila ho a posunula ku chlapcovi.

Aj on čosi pripísal – zrejme len podpis – a vrátil jej hárok. Pani Clarková naň len pozrela, potom sa poprehýňala v inej hromade lajstier a napokon mu podala čosi, čo vyzeralo ako rozvrh hodín. Ani na chvíľu nespustila pohľad z chlapca. On si vzal rozvrh, na znak vďaky jej kývol hlavou a obrátil sa k dverám.

Elenu zožierala zvedavosť. Čo sa to tam stalo? Ako pred chvíľou vyzerala tvár neznámeho? Predtým, ako vyšiel z miestnosti, si však znovu nasadil slnečné okuliare. Pocítila sklamanie.

No keď chvíľu postál vo dverách, uvidela všetko, čo okuliare nezakrývali. Tmavé kučery rámovali také dokonalé črty, akoby ich ktosi odkopíroval zo starorímskej mince či medailónu. Výrazné líčne kosti, klasicky rovný nos... a ústa, pre aké nemôžu dievčatá v noci spávať. Horná pera prekrásne tvarovaná, s náznakom citlivosti a s omnoho väčšou dávkou zmyselnosti. Dievčatá v chodbe stíchli, akoby ich ktosi vypol.

Väčšinou sa teraz od chlapca odvracali, pozerali všade inde, len nie naňho. Elena stála pri okne. Pohodila hlavou. Vytiahla si z vlasov stužku, takže sa jej rozsypali po pleciach.

Chlapec nepozrel napravo ani naľavo, len kráčal ďalej.

Len čo sa ocitol v bezpečnej vzdialenosti, zdvihla sa vlna vzdychov a šepotu.

Elena nič nepočula.

Prešiel popri mne, pomyslela si omámené. Tesne popri mne a nevenoval mi ani pohľad.

Nejasne si uvedomila, že zvoní. Meredith ju potiahla za ruku.

„Čo je?“

„Vravím, zober si rozvrh. Teraz máme na druhom poschodí trigonometriu. Švihaj!“

Elena sa dala viesť po chodbe, po schodoch a do triedy. Automaticky sa posadila na voľnú stoličku a uprela zrak na učiteľku pred tabuľou, hoci ju v skutočnosti nevidela. Ešte stále sa nespamätala zo šoku.

Prešiel popri nej. Nevenoval jej ani pohľad. Nepamätala si, kedy to nejaký chlapec urobil. Všetci sa na ňu aspoň raz pozreli. Niektorí hvizdli. Iní zastali na kus reči. Viacerí len nemo zízali.

A tak jej to vyhovovalo.

Napokon, čo môže byť dôležitejšie ako chalani? Podľa nich sa meria obľúbenosť a krása. A dajú sa na kadečo využiť. Niektorí sú aj vzrušujúci, ale väčšinou nie dlho. Niektorí sú od začiatku otrasní.

Elena ich brala ako milé šteniatka. Boli fajn, ak robili, čo mali, ale dalo sa bez nich zaobísť. Len málokto boli pre ňu niečo viac. Skutoční priatelia. Napríklad Matt.

Ach, Matt. Minulý rok dúfala, že je to ten pravý. Chlapec, ktorý by v nej vyvolal... no, aspoň nejaký výraznejší cit. Viac ako len triumf, radosť z úlovku, hrdosť na nový doplnok, ktorým sa dá popýšiť pred babami. K Mattovi niečo skutočne cítila. No teraz v lete, keď mala čas premýšľať, jej došlo, že jej city sú skôr sesterské.

Pani učiteľka Halpernová rozdávala učebnice trigonometrie. Elena si tú svoju automaticky vzala a vpísala si do nej meno. Ani sa nemusela vynoriť z úvah.

Matta mala omnoho radšej ako ostatných chalanov. A práve preto mu teraz musí povedať, že medzi nimi dvoma je koniec.

V lete nevedela, ako mu to má napísať. A teraz nevedela, ako mu to má povedať. Niežeby sa bála, že jej spraví scénu. Tušila však, že Matt to nepochopí. Veď ani sama to nechápala.

Akoby sa ešte stále o niečo usilovala. O niečo... iné. A keď sa jej zdalo, že to má v hrsti, tak to zmizlo. Nenašla to ani u Matta, ani u žiadneho iného chalana.

Preto začínala vždy odznova. Našťastie, nového materiálu bolo dosť. Ani jeden chlapec jej neodolal, ani jeden ju nevládal ignorovať. Až dosiaľ.

Keď si spomenula na tú chvíľu v chodbe, zovrela v prstoch pero. To nie je možné. On okolo mňa len tak prešiel!

Zazvonilo a všetci vyšli z triedy, no Elena zostala stáť vo dverách. Zahryzla si do pery a pozorovala prúd štu-

dentov v chodbe. Potom zbadala známu tvár – jednu z tých obsmrdačiek z parkoviska.

„Frances! Pod' sem!“

Frances ochotne pribehla, obyčajná, nevelmi pekná tvár sa jej roztiahla do úsmevu.

„Počúvaj, Frances, pamätáš sa na toho chlapca, čo prišiel ráno?“

„Na toho s tým porsche a... s tým ostatným? Ako by som mohla zabudnúť?“

„Chcem jeho rozvrh. Zober ho zo zborovne, alebo si ho od neho odpíš, ak to inak nepôjde. No chcem ho mať!“

Frances sa zatvárila prekvapene, no potom s úsmevom prikývla. „Okej, Elena. Skúsim to. Ak ho budem mať, prídem za tebou na obede.“

„Vďaka.“ Elena za ňou ešte chvíľu pozerala.

„Tebe naozaj šibe,“ ozvala sa tesne pri nej Meredith.

„Načo by som bola kráľovnou školy, keby som občas nemohla popreháňať poddaných?“ pokojne odvetila Elena. „A teraz kam?“

„Máš ekonomiku. Na, ber si ten rozvrh sama. Musím letieť na chémiu. Maj sa!“

Ekonomika a vôbec celé dopoludnie akoby preleteli popri nej ako nič. Elena dúfala, že nového študenta ešte zazrie, no v žiadnej z tried, kde mala hodiny, nebol. Zato na jednej hodine stretla Matta, a keď na ňu pozrel modrými očami, pichlo ju pri srdci.

Zvonilo na obedňajšiu prestávku a ona kráčala do jedálne a odpovedala na pozdravy sprava i zľava. Pred jedálňou sa Caroline ležérne opierala o stenu, hlava zdvihnutá, plecia vystreté, boky provokatívne vysunuté. Dvaja chlapci, s ktorými sa bavila, zmĺkli a štuchli jeden druhého, len čo sa zjavila Elena.

„Ahoj,“ pozdravila trojicu. „Ideme sa najesť?“

Caroline na ňu sotva pozrela a z tváre si odhrnula žiarivé tizianové vlasy. „Ale, ale, mám povolenie sedieť pri kráľovskom stole?“

Elena sa mykla. S Caroline sa priatelila od materskej školy, a hoci boli vždy tak trochu konkurentky, nikdy to nebrali príliš vážne. Lenže Caroline sa v poslednom čase zmenila. Začala tú rivalitu nejako prežívať. Elenu prekvapila trpkosť v jej hlase.

„Prosím ťa, akoby si sa ty považovala za obyčajnú babu,“ prehodila.

„To máš pravdu.“ Caroline na ňu ostro pozrela. Prižmúrila zelené mačacie oči a Elenu prekvapilo, že v nich vidí nepriateľstvo. Dvaja chlapci s rozpačitými úsmevmi cúvali do bezpečia.

Caroline si ich však zrejme nevšimla. „Kým si bola v lete preč, kadečo sa zmenilo, Elena,“ pokračovala. „Možno sa tvoj čas na tróne kráti.“

Elenu zaliala horúčava. Usilovala sa však hovoriť pokojne. „Možno,“ prikývla. „No na tvojom mieste by som